

pro přestupek §u 320 f) tr. zák., ježto prý neměl úmyslu, svým jednáním (paděláním dobytčího pasu) způsobiti škodu. Dokonce prý zde nebyla ani možnost takové škody, ježto obě zvířata, pro něž bylo pasu použito, byla zdravá a pouhé poškození práva státního dohledu, o něž se zde jedná, spáchané z lehkomyšlnosti, bez úmyslu poškoditi, jest trestno pouze dle §u 320 tr. zák., nikoliv dle §§ 197, 199 a) tr. zák. Stížnost není odůvodněna. Paděláním dobytčího pasu zakládá podvod dle §u 199 d) tr. zák., jakmile se pachatel při něm jednalo o to, aby se vyhnul lékařské prohlídce dobytka. Tato rozhodná okolnost jest v napađeném rozsudku bezvadně zjištěna. Dospělť první soud z výsledků provedeného řízení k přesvědčení, že obžalovaný vymazal z prošloho již dobytčího pasu, znějícího »na prase k porážce« tato tři slova a nahradil je vypsáním novým nápisem »kráva s teletem červená a bílá« jen za tím účelem, aby zamezil lékařskou prohlídku prodaných 2 dobytčat a tak při další jich dopravě zmařil účel, jež stát sleduje prováděním veterinářské policie. Tímto zjištěním jest však naplněna subjektivní skutková podstata §§ 197, 199 d) tr. zák. Vyplývat jasně ze zákona o zamezení dobytčího moru (ze dne 29. února 1880 čís. 35. ř. zák.), i z prováděcích předpisů k němu, že zákonodárce klade hlavní váhu na prohlídku zvířat, která musí předcházeti vydání pasu, by se autoritativním způsobem zjistil zdravotní stav, jakož i nepodezřelý původ zvířat, poněvadž jen přesným dodržením těchto předpisů lze dosáhnouti účelu, zákonem zamýšleného. Zmařili se však paděláním dobytčího pasu provedení prohlídky, jest jasno, že se tím poškozuje nejen státní právo dohlédací, nýbrž přímo právo státu na nerušené provedení prohlídky, nutné k dosažení účelu, státním dohledem zamýšleného. Úmysl, k takovému poškození směřující a v tomto případě zjištěný, odpovídá tudíž zcela podvodnému úmyslu §u 197 tr. zák. O použití §u 320 f) tr. zák. bylo by lze mluvit jen tenkrát, kdyby pachatel svémocně padělal pas (a to ztracený nebo poškozený pravý pas) o zvířatech, jež byla úředně prohlédnuta a shledána zdravými, a nezamýšlel tudíž nikoho klamati o provedené prohlídce. V tomto případě však, kde byla prohlídka zvířat zmařena, dlužno pokládati podvodný úmysl za splněný a nemůže na něm ničeho měniti okolnost, že byla snad p o z d ě j i dobytčata prohlédnuta a shledána zdravými, což ostatně rozsudek ani nezjišťuje.

Čís. 1346.

I ku škodné zvěři náleží (na Moravě) přivlastňovací právo toliko pánu honiiby.

(Rozh. ze dne 12. listopadu 1923, Kr II 556/22).

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Brně ze dne 6. července 1922, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem nedokonané krádeže dle §§ 8, 171, 173, 174 II a) tr. zák.

D ů v o d y:

I když přisvědčiti jest zmatečím stížnosti, že nyní platný honební zákon pro Moravu ze dne 26. července 1912 čís. 4 zem. zák. z roku 1914

neřeší přímo otázku okupačního práva k zvěři dravé, mohou dle ustanovení § 64, odstavec druhý cit. zák. lišky, kuny lesní a skalní atd. v území honitby osobami třetími býti chytány, usmrcovány a přivlastňovány jen na základě písemného povolení pána honitby; i při naháňkách politickým úřadem na vyhubení škodné zvěře dle §u 65 odstavec pátý nařízených případně skolená zvěř osobě k honu oprávněné onoho obvodu, v němž byla skolená (§ 65 poslední odstavec). Z toho plyne, že zákon přiznává toto právo přivlastňovací toliko pánu honitby samému. Veškeré pochybnosti odstraňuje však porovnání se staršími předpisy, totiž předpisy honebního řádu ze dne 28. února 1786, jenž v §u 1. vyhrazuje právo okupační ohledně veškeré zvěře, ať užitečné ať škodlivé, v území honitby se nacházející, majiteli honitby. Byť i honební zákon pro Moravu vykonávání honebního práva definoval jako výlučné právo, lovná zvířata v honebním jejich revíru se vyskytující hájiti, stíhati, zabíjeti atd. . . . sobě přivlastňovati, kuny mezi lovnými zvířaty však neuvádí, přece vysvětluje již z toho, že zákon činí právo cizí osoby, taková zvířata si přivlastňovati, závislým na písemném povolení pána honitby, že ani ohledně těchto zvířat nevolnil výhradné právo okupační majitele honitby ve prospěch osob cizích. Dle toho dopouštějí se tyto osoby neoprávněným přivlastněním si takového zvířete v cizí honitbě ne toliko deliktu policejně trestného, nýbrž i krádeže ve smyslu §u 171, po případě §§ 174 II f) tr. zák.

Čís. 1347.

Služebná jest svěřena dohledu zaměstnavatele (§ 132 tr. zák.), třeba ji do služeb přijela jeho manželka.

(Rozh. ze dne 12. listopadu 1923, Kr II 586/22).

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmatečnou stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Brně ze dne 15. července 1922, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem svedení ke smilstvu dle § 132 tr. zák.

Důvody:

Zmatečnou stížnost uplatňuje důvod zmatečnosti dle §u 281 čís. 4 tr. ř. ve spojení s důvodem čís. 9 a) tr. ř., poněvadž soud nalézací odsoudil obžalovaného pro zločin §u 132 tr. zák., nepřihlížeje k návrhu obžalovaného na výslech jeho manželky jako svědkyně o tom, že Marie M. byla jen chůvou u jeho manželky a jen jí služebně podléhala. Z protokolu o hlavním přelíčení nevychází na jevo, že soud nalézací o dotyčném návrhu obhajoby vůbec učinil usnesení anebo že usnesení to bylo alespoň před prohlášením rozsudku nebo při něm vyhlášeno. V rozsudku poukazuje však soud na to, že osmnáctiletá služka je zásadně svěřena dohledu zaměstnavatele, aniž je rozhodno, zda najata byla služebná právě jím samým či jeho manželkou a jaké práce byly jí svěřeny, neboť přednosta domácnosti, i když služku přijala jeho manželka, vždy musí býti jako hlava rodiny též považován za zaměstnavatele. Tento názor